„Kouzelný příběh a zároveň milá připomínka,
že naše domnělé nedostatky mohou být ve skutečnosti přednostmi."
The Washington Post

HUDBA VČEL

román

EILEEN GARVIN

přeložila Lucie Olešová

HUDBA VČEL

EILEEN GARVIN

HUDBA VČEL

přeložila Lucie Olešová

KONTRAST

The Music of Bees
Copyright © 2021 by Eileen Garvin
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.

Translation © Lucie Olešová, 2026
Cover © Vi-An Nguyen, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8832-3

Pro všechna divoká stvoření a každého, kdo je má rád

· 1 ·

ORIENTAČNÍ PROLET

Ti, kdo tvrdí, že nové včelstvo se skládá z mladých včel, které byly k vystěhování donuceny staršími včelami, si zjevně nedali moc práce s pozorováním, neboť by si byli jinak při usazování nového roje všimli, že se skládá jak z mladých, tak starých včel – některé z nich mají křídla potrhaná těžkou dřinou a jiné jsou očividně dosti mladé.

L. L. Langstroth

Jacob Stevenson měl nejdelší číro v dějinách střední školy Hood River Valley. Byl si tím jistý ještě dřív, než to uviděl oficiálně napsáno ve školní ročence. Na maturitním tablu představovalo modročerný umělecký kousek, který se tyčil do výšky čtyřiceti dvou centimetrů. Teda skoro, mělo spíš lehce přes čtyřicet jedna centimetrů, ale každopádně to bylo dost na to, aby tím umlčel všechny hnidopichy. Trvalo půl roku, než mu vlasy do téhle délky dorostly. Jacob je gelem tvaroval do čtyř vysokých hrotů. Optimální výšky číro dosáhlo loni, právě včas na jarní maturitní zkoušky.

Dnes ráno obdivoval svůj úžasný účes v zrcadle a dmul se pýchou nad tím, že se mu daří ho udržovat už déle než rok, a to i navzdory nečekaným překážkám. U každého číra hraje roli onen

nepopiratelný fakt, že jeho nositel neustále bojuje s gravitací. A v jedné chvíli nevyhnutelně prohraje. Člověk musí být realista. Cílem nositele je maximální objem, který vydrží po celý den. Splihlé číro je nesmírný trapas, obzvlášť pro osmnáctiletého kluka. Jacob při údržbě účesu experimentoval s různými produkty. Vyzkoušel vaječné bílky, vosk na vousy, lak na vlasy, a dokonce i nějaké lepidlo z domácích potřeb, což nebyl nejlepší nápad. Všechny tyhle pokusy ho nakonec dovedly k poznání, že směs extra tužícího vosku a profesionálního laku na vlasy je pro udržování jeho čtyřicet dva centimetrů vysoké pýchy nejlepší.

Noah Katz mu číro oficiálně přeměřil večer před jarním koncertem. Oba mladíci na sobě měli tradiční černé smokingy, které členové školní jazzové kapely nosili už dvacet let. Jacob byl toho názoru, že jeho číro slušivě ladí s pastelově modrým smokingovým pásem a motýlkem. Zapózoval Noahovi na fotku s trubkou. Noah se při focení chechtal, mobil byl v jeho obří tlapě směšně malý, a při smíchu se mu chvěly tváře.

„Pecka, Stevensone!"

Noah byl takový dobrosrdečný hromotluk. S Jacobem se spřátelil v páté třídě základní školy May Street, kde taky hráli v kapele – Jacob na trubku a Noah na trombón. Noah číro neměl. Jeho vlasy byly šíleně kudrnaté a on tvrdil, že jsou jeho „situace". Na rozdíl od Jacoba nepotřeboval žádné přípravky k tomu, aby jeho účes dokázal vzdorovat gravitaci. Nechával si vlasy nekontrolovaně růst. Hlavně proto, že to štvalo jeho mámu.

„Bacha na nás, dámy!" vykřikl a jednou rukou si prohrábl kudrliny, takže připomínal nadýchanou pampelišku. Udělal si selfíčko. Potom oba přátelé nasedli do Noahova auta a profrčeli městem ke střední škole. Jako obvykle dorazili pozdě a pan učitel Schaffer se kvůli tomu zlobil. Ale jejich kapelník si vždycky našel důvod, proč je seřvat, takže si z toho nic nedělali.

Při vzpomínce na ten večer se Jacob usmál. Pečlivě kontroloval účes z druhého profilu. Na obou stranách jinak dokonale vyholené

hlavy mu už rašilo strniště. Otočil kohoutkem, smočil ve vlažné vodě hadřík a navlhčil si jím hlavu. Do dlaně si stříkl chomáček pěny na holení a rozetřel ji na kratičké vlasy. Nažloutlá pěna páchla po nemocniční dezinfekci a jemu se z toho mírně obrátil žaludek. Radši začal dýchat ústy a vzal do ruky žiletku.

Číro vyžadovalo disciplínu. Vždycky si musel umýt nebo alespoň namočit vlasy, potom je rozčesat, na vlhkou kštici nanést vosk, rozdělit vlasy na čtyři sekce, následně je vysušit fénem s vysokým výkonem a v požadovaném tvaru nalakovat. Až potom si mohl oholit hlavu. Za teplých dní, jako byl tento, se u toho pěkně zapotil. Celý proces vyžadoval opravdu hodně času. Ale Jacobovi to nevadilo. Měl času na rozdávání. Věnovat dvě hodiny účesu bylo úplně v pohodě.

To náhlé uvědomění bylo jako rána do žaludku. Zažíval ho často, když ráno seděl před zrcadlem v koupelně. Drobné černé vlasy prorážely jeho bílou pokožkou a pevně stály, což Jacob Stevenson – neboli Jake, jak mu říkali všichni kromě rodičů – nedokázal. Jake ztěžka polkl. Číro i rekord mu najednou připadaly jako totální pitomost. Sice to bylo nejdelší číro, které ve škole Hood River Valley kdy viděli, jenže Jake taky byl nejspíš jediný, kdo ho v jejich farmářském městečku kdy vůbec měl. Tady totiž nefrčel punk, nýbrž rodeo. A pitomost to byla taky proto, že Jake už do školy nechodil, protože loni na jaře svým způsobem odmaturoval. Jenže hlavně to byla pitomost proto, že úprava těch blbých vlasů bylo to jediné, co mohl za celý den udělat. Na kontroly už nechodil a rehabilitace měl jednou měsíčně. Tím pádem teď mohl každou vteřinu svého času trávit přemýšlením nad tím, že ho čeká zbytek života na vozíku.

Jake se odsunul od zrcadla a podíval se na svoje tělo. Trup a paže měl štíhlé a svalnaté. Jeho nohy vypadaly prakticky stejně jako dřív. Ale někdy měl pocit, jako by patřily někomu jinému.

Invalidní vozík byl vlastně příčinou toho, proč „svým způsobem“ odmaturoval. Ze školy poslali vysvědčení poštou jeho rodičům, když Jake ležel v nemocnici v Portlandu sto kilometrů daleko.

Všichni učitelé ho nechali projít, i když u některých předmětů si to nezasloužil, třeba u tělocviku. Měl totiž ve zvyku se místo tělináku zdejchnout domů k Noahovi, aby se před obědem stihli zhulit. Na prahu tělocvičny se objevil až před vánočními prázdninami. Ale ani pan učitel McKenna nebyl takový podrazák, aby nechal z tělocviku propadnout studenta, který měl zbytek života prožít jako paraplegik. Ironie.

Máma mu úspěšnou maturitu oznámila hned na začátku hospitalizace, když byl ještě pod sedativy. Seděla u jeho postele, oči za skly brýlí s růžovými obroučkami celé opuchlé. Snažila se před ním nebrečet, i když se ze židle vedle postele po celou dobu prakticky nezvedla. Sedávala u něj celé hodiny, držela ho za ruku a mumlala, že Bůh na něj dohlíží. Četla mu seznam lidí, kteří jí telefonicky a e-mailem vzkazovali, že na Jakea myslí a modlí se za něj – učitelé, sousedi, pošťák, známí z kostela. Lidé, o kterých Jake nikdy neslyšel, ale nahlas to neřekl, protože by se to mámy dotklo. Když mu pověděla o slavnostním ceremoniálu, tvář se jí rozjasnila, i když to mělo být až za několik týdnů.

„Jsme na tebe tak pyšní, miláčku," řekla. „Napíšou tvoje jméno do programu. Škola požádala Noaha, aby diplom převzal za tebe, když ty nebudeš moct…"

Zajíkla se.

Jake se zašklebil. „Když nebudu moct přijít? To chceš říct?"

Nejdřív ze sebe vyrazil jen krátký štěkavý smích, ale pak dostal úplný záchvat smíchu. Vinil z toho silné léky, ale bylo v tom něco víc. Chechtal se slovu „přijít", které najednou mělo úplně jiný význam, když mu nohy už nebyly k ničemu. Jeho silné mladé nohy, které předtím jezdily na skejtu, běhaly a lezly a které každý den svého hloupého života bral jako naprostou samozřejmost, najednou přestaly fungovat. Nedokázal se přestat smát, ani když máma skryla obličej do dlaní a rozplakala se. Byl jsem totální kretén, pomyslel si teď před zrcadlem. Přijel blíž a zpytavě se na tebe zadíval. Všiml si, že je o dost hubenější než loni na jaře.

V nemocnici se smál, protože si vzpomněl na svého otce Eda Stevensona a rozzuřený výraz v jeho masitém obličeji.

„Dotáhnout ten svůj lenivej zadek k maturitě je to nejmenší, co můžeš udělat," prohlásil Ed. „A jakmile ti bude osmnáct, dostaneš nůž a vidličku a pomažeš. Sbohem a šáteček."

Byly vánoční prázdniny posledního ročníku. Jake tehdy dospěl k závěru, že známky nejsou důležité, protože přišel o stipendium na hudební konzervatoři, a dokonce mu hrozilo propadnutí.

„O mě se nestarej, Ede," odsekl.

S nástupem na střední školu začal otce oslovovat křestním jménem, protože věděl, že ho to štve.

„Vypadnu odsud tak rychle, že si mě ani nevšimneš."

Když se jeho sen o konzervatoři rozplynul, rozhodl se přestěhovat do Portlandu. Představoval si, že bude pracovat v hudebninách nebo v nějaké kavárně nedalo klubů v Central Eastside. Detaily promyšlené neměl, ale v tak velkém městě určitě nebude těžké sehnat práci.

Jenže od chvíle, kdy si poranil míchu, jeho lenivý zadek nehybně trčel v rodném domě a v nejbližší době se k odstěhování rozhodně neměl. A s tím nic nenadělal ani Ed, ani nikdo jiný.

Jake dokončil holení pravé strany hlavy, osušil se ručníkem a pustil se do holení levé strany. Přejížděl žiletkou po oblinách své lebky. Ten škrábavý zvuk byl napůl příjemný, napůl příšerný.

Jeho otec patřil do šestičlenné party řemeslníků pod stavební firmou Klare Construction. To znamenalo, že ve všední dny, což bylo dnes, trčel v práci opravdu dlouho, a i když se Jake od rána do večera užíral nudou, znamenalo to pro něj velkou úlevu. O víkendech to bylo horší. Tehdy se otec usadil před televizí s plechovkami ležáku Pabst Blue Ribbon a balíčkem arašídů. Jake se uklidil k sobě do pokoje a tam poslouchal hudbu nebo surfoval na webu. Sluchátka tlumila otcův chrčivý kašel, cinkání arašídů v misce a řev davu fanoušků, který zněl pořád stejně bez ohledu na sport a roční období.

Jake se rozhlédl po koupelně. Snížené umyvadlo se zrcadlem, sprchové sedátko, madla, rozšířený vstup. Otec, zkušený řemeslník, by takové úpravy snadno zvládl za pár dní. Připravil by tak dům na příjezd svého jediného syna z rehabilitačního ústavu, kam Jake po léčbě v nemocnici odjel. Jenže Ed nehnul prstem. Tohle všechno udělali lidé z mámina kostela, kteří synovi Tansy Stevensonové, asistentce jejich pastora, v tomto náročném období ochotně pomohli. Uspořádali sbírku, z které stavební úpravy zaplatili, a sestavili dobrovolnickou pracovní skupinu dřív, než se Jake vrátil domů.

Máma mu to všechno řekla, když ho přijela navštívit. Seděla vedle jeho lůžka v květovaných šatech a nenápadných botách. Takhle se obvykle oblékala jenom do kostela nebo na svátky. Jake poznal, že tu rekonstrukci nechce příliš rozmazávat, aby nezranila jeho pýchu. Ale taky dobře věděl, že máma vidí Boží znamení v tom, že tolik lidí přišlo do jejich ošklivého mobilního domu pomoct Tansy Stevensonové tím, že pomůžou jejímu synovi. Jake ležel na lůžku a fyzioterapeut ukazoval mámě cvičení, která s ním musí dělat jako prevenci kontraktur – trvalého zkrácení svalů, které by z něj udělalo ještě větší zrůdu. Jake sledoval svoje chodidlo, které se v rukou fyzioterapeuta vzdalovalo a zase přibližovalo. Nezeptal se, jestli Ed seděl u telky a popíjel pivko, zatímco vážení členové kongregace předělávali koupelnu. Nemusel se ptát, protože věděl, že Ed nemá ani dost slušnosti na to, aby odešel z domu, zatímco jiní odvádějí práci, kterou by měl dělat on. Máma to určitě taky nesla těžce. Ale Jake byl rád za to, že teď má koupelnu pro sebe.

Pootevřel okno. Z projíždějícího auta řvala píseň „I Will Wait" od skupiny Mumford & Sons. Zrovna tenhle song. Srdce se mu sevřelo. Na místě se na vozíku otočil a sáhl pro lak na vlasy. Důkladně si v zrcadle prohlédl nahý hrudník a ramena, napnul biceps a zasmušile se usmál. Horní polovinu těla měl silnější než kdy dřív. Nekonečně dlouhé dny trávil posilováním.

Když se loni na podzim vrátil z rehabilitačního ústavu, máma ho přemlouvala, aby jezdil na setkání své podpůrné skupiny

v Portlandu. Pořád na něj naléhala, aby zavolal mentorovi, kterého mu přidělili – paralympijskému lyžaři, co bydlel v Mosieru nedaleko nich. Stála na prahu jeho pokoje, přes rameno kabelku. Byla na odchodu do kostela.

„Nemůžeš být pořád doma, Jacobe," řekla. „Musíš se potkávat s lidmi. Začít zase žít."

Začít zase žít. Tělo mu zaplavil vztek, ale nic na to mámě neřekl. Jenom si zastrčil sluchátka do uší a obrátil se zpět k počítači. Zrovna hrál *Tomb Raider* a vyhrával – trpké vítězství, jelikož hrál sám proti sobě. Ale aspoň jí neřekl nic ošklivého. Jeho milovaná zbožná maminka. Vždyť to nebyla její chyba, že si její jediný syn, který se beztak zrovna nevyvedl, takhle zničil život.

V ten výjimečně teplý den loni v dubnu nebyli s kamarády opilí. Dokonce ani trošku připití. Na dvoře domu Toma Pomeroye někdo rozložil vodní skluzavku a oni se po kluzkém žlutém plastu střídavě vozili na břiše. Bylo jich asi dvacet, samí třeťáci a čtvrťáci. Kluci křičeli a holky pištěly, jak svištěli dolů na trávník. Když se Jake vrhnul na mokrou skluzavku, cítil nával radosti. Dovolil si zapomenout na stres z budoucnosti po střední škole, na strach z maturity, o které si byl jistý, že ji neudělá. Zahodil myšlenky na ztrátu stipendia na hudební konzervatoři, která ho ze začátku nesmírně trápila, ale teď už ji vnímal jenom jako tupou bolest, co občas dokázal i ignorovat. Jak se tak v hřejivém slunci procházel mezi přáteli, cítil se zase jako malý kluk. Vyšel do prvního patra na terasu a někdo zapnul stereo. Mumford & Sons. Právě tuhle jejich píseň. Byl to jen okamžik, pár sekund, které však měly na jeho život neobyčejný dopad.

Jake si vzal z lednice pivo a zapálil si cigaretu. American Spirit. Obvykle nekouřil, ale teď byl na párty, tak proč ne? Vyšel po schodech do druhého patra za Megan Shineovou, která zrovna vyprávěla nějakou historku z výletu do mexického Mazatlánu, kam ji i se sestrou vzali jejich bohatí rodiče. Megan byla moc milá holka, i když to vlastně neměla zapotřebí, protože byla nádherná.

Sexy jako roztleskávačka. Blondýna a tak. Nebyla jeho typ, a přesto. Zasmála se něčemu, co řekl, vzala mu z ruky pivo, zaklonila se a pila a on si pokradmu prohlédl její krásná prsa. Určitě by jí nevadilo, kdyby si všimla, že mu oči sklouzly po vršku bikin přes ploché břicho na kratičké růžové šortky. Vtom ho někdo zezadu popadl. Pomeroy chytil Jakea do kravaty a z legrace ho plesknul po oholené hlavě.

Pomeroy byl dobrák, i když trošku buran. Byl to takový ten kluk, co potřeboval neustále něco dělat – soutěžit v klikování, skákat z železničního mostu do řeky nebo jezdit v noci na skejtu tunely Mosieru –, a všechny hecoval, aby to dělali taky. Nikdy ho nic nerozhodilo. Pořád vymýšlel něco, při čem se mohl zranit, ale byl jako kočka, vždycky dopadl zase na nohy.

Jake se zápolení s ním obvykle vyhýbal, protože Pomeroy byl větší a silnější než on. Hrál totiž americký fotbal. Jenže tentokrát Jake z nějakého důvodu upustil cigaretu a otočil se ve snaze zachytit Pomeroyovo svalnaté tělo. Možná proto, že se na ně koukala Megan a smála se přitom. Jake se na většího spolužáka vrhl a omotal mu paže kolem pasu, takže kamarád pod jeho vahou trochu zavrávoral.

„Ježíši, Stevensone!“ zařval, když uklouznul.

Nic hrozného by se nestalo, kdyby nestáli na střeše terasy v prvním patře. Jake sletěl, v pádu se přetočil a s příšerným křupnutím dopadl na nízkou zídku oddělující růžovou zahradu paní Pomeroyové od příjezdové cesty. Vzhlédl a viděl, jak Megan a Pomeroy nakukují přes okraj střechy. Chtěl se zasmát a zavolat na ně, že je v pohodě, jenže nebyl. Tehdy se jeho svět obrátil vzhůru nohama.

Smůla, řekli mu později lékaři. Tak nazvali částečné poranění míchy u hrudních obratlů T11 a 12.

Při té vzpomínce se Jakeovi udělalo nevolno. Zhluboka se nadechl a odjel chodbou k sobě do pokoje. V hlavě se mu zase spustila stará známá smyčka.

Už nikdy nebudeš chodit, řekl chirurg, ale alespoň dobře ovládáš horní polovinu těla, protože poranění míchy je pouze částečné. Za to můžeš být vděčný.

Jake na něj nevěřícně zíral. Vděčný? Vděk bylo to poslední, co cítil.

Oblékl si svou oblíbenou košili značky Dickies, zapnul si knoflíčky až ke krku, vzal batoh a přehodil ho přes vozík.

Máš štěstí, že můžeš používat ruce, řekla mu ta zrzavá sestra, i když jednu stranu trupu máš silnější.

Do náprsní kapsy košile si vsunul sluneční brýle.

Jsi mladý a jinak zcela zdravý, opakoval mu fyzioterapeut stále dokola. Můžeš žít skvělý život.

Jake oběma rukama zvedl jednu nohu a položil ji na podnožku vozíku. Totéž udělal s druhou nohou. Nazul si glády, zašněroval je a projel domem ven na rampu.

Můžeš mít úspěšnou kariéru, prohlašoval jeho terapeut.

Nasadil si sluneční brýle a do uší zastrčil sluchátka. Na iPhonu zvýšil hlasitost a v hlavě mu vmžiku zadunělo známé zaskřehotání ska-punku.

„Můžeš být třeba programátor," navrhla máma, kývla na sociální pracovnici a potom na něj. „Počítačové hry tě přece baví, ne?"

Přejel po štěrkem vysypaném nájezdu a vjel na cyklopruh, který se táhl celou čtvrtí Belmont. Kola vozíku vířila prach a odrážela drobné kamínky. Nabral rychlost a usmál se. Tenhle vozík byl třída. Složili se mu na něj spolužáci. Jinak by měl ten mizerný krám, který hradila otcova pojistka. Noah mu řekl, že to oznámili při maturitě. Jake byl rád, že tam nebyl a nemusel spolužákům děkovat, což by bylo strašně ponižující, i když jim za to byl vděčný. Když už jarní deště polevily, hodlal dnešní odpoledne, jako už mnohokrát předtím, strávit nedaleko ovocných sadů. Tam měl jistotu, že nepotká žádné přátele. Pokud nenastoupili na vysokou – jako Noah, který si našel práci a spořil si na cestování –, byli přes den v práci nebo se poflakovali ve skateparku.

Svěží vzduch voněl zelení. Jakea píchlo u srdce. Jaro, kdy do údolí přicházely nečekané přeháňky a rozkvetlé ovocné stromy ve větru vypadaly jako vlnící se moře květů, ho odjakživa naplňovalo pocitem naděje. Ve strouhách skřehotaly žáby a dny se téměř nepostřehnutelně prodlužovaly. Na plotech podél polních cest se usazovali jestřábi a kolem poletovaly drobné pěnkavy. Datli ve stínu lesa horlivě pracovali. Jake se nikdy nikomu nepřiznal, že si takových věcí všímá, ale jaro mu vždycky přinášelo skrytou radost. Příslib čehosi nového. Teď cítil, jak se jeho srdce opět pokusilo nadchnout, jenže utrpělo porážku.

Zesílil hudbu. Poslouchal Spring Heeled Jack a jejich *Connecticut Ska*, album, kterým se tahle skupina představila na americké punkové scéně začátkem devadesátých let, těsně před Jakeovým narozením. Jake se tady vždycky zaměřil na trubku Pata Gingrase a v duchu rozebíral, jak se zvuk skupiny průběžně měnil, než Gingrase nahradil Tyler Jones. Vedl sám se sebou učené diskuze. Dnes obhajoval názor, že Jonesův styl udržel klasický ska-punkový zvuk skupiny, ale věřil tomu vůbec někdy někdo? Každý s aspoň minimálním hudebním sluchem jasně slyšel, jak se Spring Heeled Jack posunovali k mainstreamovým Mighty Mighty Bosstones, kteří jim některé členy nakonec i přebrali. Jindy Jake argumentoval, že pouze Gingrasův zvuk byl autentický a věrný skutečné podstatě žánru, čemuž on osobně doopravdy věřil. Tak jako každý pravý fanda ska. Ale vlastně to bylo jedno. Bylo to jako hraní *Tomb Raidera*. Jake tím jenom zabíjel čas ve vězení, jímž se teď jeho život stal. Život, který měl vést původně, plný hudby a příslibů, mu teď připadal jen jako výplod fantazie.

Vlohy, které Jake projevoval už od útlého věku, představovaly pro jeho rodiče bez hudebního sluchu naprostou záhadu. Učitelé si toho naštěstí všimli a navrhli, aby se přidal ke školní kapele. Od druhého stupně hrál Jake na trubku. Už si ani nevzpomínal, jak vypadal jeho svět před hudbou. Nedokázal slovy vysvětlit onu intenzivní sílu, co uvnitř něj žila.

V posledním ročníku na podzim mu na základě jeho hudebního talentu a různých doporučení nabídli částečné stipendium na Cornish College of the Arts, konzervatoři v Seattlu. S lepšími známkami by měl i na víc, ale i částečné bylo dost. Měl studovat hudební teorii a historii a jeho hlavním nástrojem měla být trubka. Dopis o přijetí nosil v pouzdru na trubku celé měsíce a často si ho četl, když byl sám, ačkoli ho už uměl zpaměti.

„Vážený pane Stevensone, je nám potěšením přivítat vás mezi studenty Cornish College of Arts…" Ta slova mu působila závrať. Jenže potom, když přišel čas poslat do školy finanční zálohu, mu otec odmítl půjčit peníze. Ed prosbu svojí ženy odbyl a ani se přitom nenamáhal zvednout oči od televize.

„Konzervatoř? Prosím tě," vysmál se jim. „Já už v jeho věku chodil do práce."

Případ uzavřen. Jake by na tu zdrcující porážku nejradši zapomněl, jenže při táhlých tónech Gingrasovy trubky zaplavila jeho mysl nekonečná smyčka otázek bez odpovědí. Co kdyby mu otec ty peníze tehdy půjčil? Co kdyby měl lepší známky a dostal plné stipendium? Co kdyby chodil na brigády a sám si něco našetřil? Vlastně to bylo ubohé, že mu ten sen unikl, protože se víc nesnažil.

Tímhle ten myšlenkový proud vždycky začal a brzo se točil ve stále nemožnější spirále. Co kdyby toho dne nešel k Pomeroyovi a radši se pustil do úklidu dvora, jak po něm chtěla máma? On ale hrábě a pytle na listí překročil a v duchu si slíbil, že k Pomeroyovi zaskočí jenom na hodinu. Dvůr stihne uklidit dřív, než se máma vrátí z práce. Co kdyby se nepředváděl před Megan Shineovou? Co kdyby mohl vrátit čas?

Aby myšlenky umlčel, opět zesílil hudbu. Dorazil pod svažité golfové hřiště Indian Creek a pustil se cestou nahoru. Mraky se rozplynuly a obloha nad obzorem se zbarvila z oranžové do žluté. Jabloně a třešně byly v rozpuku a jejich květy pokrývaly celé údolí až k úpatí Mount Hood, jejíž vrchol byl dosud pokrytý sněhem. Ochladilo se a Jake nasál vlhkou, zelenou vůni zavlažovaných sadů.

Jako by vzadu v hrdle cítil slaboučkou štiplavou pachuť chemikálií, kterými se místní stromy stříkaly. Uvědomil si, že ho z pesticidů štípou oči.

Sjížděl z vrcholu kopce dolů a ignoroval starého pána, který zastavil golfový vozík a zíral na kluka s čírem, jak na invalidním vozíku frčí k velké křižovatce. O mě se neboj, dědo, pomyslel si Jake. Nejhorší už mám za sebou.

Byla to pravda? Nejhorší možná bylo to, že se v jeho mizerném životě nebude už nikdy nic dít. Za měsíc proběhne na střední škole Hood River Valley další ročník maturit. Absolventi roku 2014. Hip hip hurá! Dvě stovky mladých lidí se vydají vstříc další životní etapě na vysoké škole, v práci nebo aspoň někde mimo tenhle balíkov. Jake na to myslel celý týden. Výročí dne, kdy se jeho život zastavil, měl teď přímo před nosem. Skvělý, Jakeu. Posrals to. Přesně jak ti celý život opakuje fotr. Skvělá práce, kreténe.

Odpoledne se přehouplo do soumraku. Jake prosvištěl kolem staré budovy školy Oak Grove, která v jabloňovém sadu vrhala dlouhé stíny. V dálce za stromy viděl, jak se v boudách sběračů rozsvěcují světla. Viděl postavy na žebřících, viděl jejich prodlužující se stíny mezi řadami stromů. Mířil na jih k obrysům hory Mount Hood ozdobené červánky na zelenkavém horizontu.

„Dostaneš nůž a vidličku a pomažeš. Sbohem a šáteček."

Ta slova mu zaduněla v hlavě. Tentokrát Jake zesílil hudbu na maximum. Cítil svůj pot, který měl jiný pach než předtím. Teď Jake páchl jako starý chlap, jako nemocný člověk, jako někdo cizí. Snažil se soustředit na bílou čáru při okraji cesty, která v sadech takhle daleko od města už nebyla cyklopruhem, jenom úzkou krajnicí.

Bránil se přívalu živých představ. Úsměv Megan Shineové a sluncem ozářený horní díl jejích bikin. Jeho prsty létající po klapkách a srdce až v krku, když hrál sólo na trubku na státní soutěži jazzových kapel. Noah jezdící ve skateparku na u-rampě. Plechovka nikotinových sáčků, kterou si s kluky z kapely posílali

vzadu v autobuse. Písčina v řece, po které běhal se svým psem na vodítku. To všechno je pryč. Tyhle věci patřily do jeho předchozího života. A Jake o něj přišel. Srdce ho bolelo a on se za to nenáviděl. Nenáviděl slzy, co mu stékaly po tvářích a o nichž už nemohl předstírat, že jsou pot. Nenáviděl se za to, co udělal se svým pitomým životem, a za to, že z toho nemůže vinit nikoho jiného. Cítil se nenávratně zlomený.

Jake byl tak ponořený do myšlenek, že neslyšel, jak se k němu zezadu přibližuje auto. Díval se napravo a nevšiml si kola na své straně bílé čáry krajnice. Řidič pick-upu si chlapce nevšiml, dokud reflektory neozářily zadní stranu jeho vozíku. Potom Jake přes hudbu uslyšel kvílení brzd a všechno se zastavilo.

· 2 ·

DVANÁCT MATEK

Matka je jediná plně vyvinutá samička v úlu a klade všechna vajíčka.

L. L. Langstroth

Alice Holtzmanová by svou náladu označila za podprůměrnou ještě předtím, než cestou zpátky do Hood Riveru dojela kolonu šinoucí se šnečím tempem po dálnici Interstate 84. Kladla to za vinu těm amatérským pablbům ze včelařství Sunnyvale v Portlandu, kteří popletli její objednávku, takže se opozdila s odjezdem a skončila v odpolední špičce, kdy bylo všude plno aut a kamionů. Přesněji řečeno, ti amatéři její objednávku ztratili, což Alici solidně dopálilo, protože byla v Sunnyvale pravidelnou zákaznicí a protože sama se snažila být maximálně svědomitá a pečlivá.

Na Den včel, každoroční dubnové akci, byl vždycky blázinec a Alice si toho byla vědomá. Dvorem včelařství Sunnyvale v ten jeden jediný den prošly stovky milionů včel. Alice hned po příjezdu viděla, že na vyzvednutí čekají stovky včelařských balíčků. V každé krabici s mladým včelstvem překryté víkem se síťkou bylo deset tisíc včel a všechny rozčileně bzučely po nedávném třídění ve svých domovských včelnicích v jižním Oregonu. Tento vzácný

náklad, který dorazil kamionem před svítáním, bylo potřeba naložit, převézt a přeložit do nového domova do čtyřiadvaceti hodin. Na Den včel si pro nové včely do Sunnyvale jezdily stovky včelařů, takže uvnitř býval dost chaos.

Řidič před ní malinko popojel a vzápětí dupnul na brzdy. Alice si netrpělivě odfrkla. Podívala se na hodinky a povzdechla si. Ano, dobře věděla, že Den včel bude blázinec. Proto si dneska vzala volno. Byl čtvrtek. Žádný včelař nikdy předpokládal, že včely přijedou akorát na víkend. Včely přijížděly stejně, jako se rodí děti – nepředvídatelně a většinou nevhod. Alice a další včelaři v očekávání museli vyčkat, až populace mladých včel v jižních úlech dostatečně zesílí a až ustanou jarní deště. Převoz se opakovaně odkládal. Kdo by chtěl zbohatnout na sázkách, na nevypočitatelný Den včel by rozhodně nesázel. Alice to dobře věděla. Proto do Sunnyvale jako obvykle zavolala dva dny předem, aby majiteli Timovi potvrdila svou objednávku. Tim byl příjemný člověk a včelařství řídil už déle než dvacet let, to dobře věděla. Nedokázala říct, kolik mu je let. Byl jedním z těch mužů, co už ve dvaceti vypadali staří. O vlasy nejspíš přišel hned po střední škole a od té doby vypadal stále stejně. Nikdy ho nic nerozházelo. Alice sice ani neznala jeho příjmení, ale přesto se Tim v posledních letech stal nedílnou součástí jejího života. Nebyl tak úplně přítel, spíš takový přátelský milník, znamení přicházejícího jara, signál, že oregonská zima skončila a včelnice čeká na nové obyvatelky. Navzdory všem překážkám Alice obvykle Den včel milovala.

Jenže když letos volala Timovi, nezvedl jí to. Namísto něj se v telefonu ohlásila nějaká mladá žena s divným jménem Veselka.

„Jak vám dnes můžu zlepšit den?“ zeptala se.

Alice uvedla svoje jméno a číslo objednávky a přitom přemýšlela, jestli je možné, že se ta žena vážně jmenuje Veselka. Veselka ji ujistila, že všechny objednávky budou připraveny jako obvykle a že se na ni za dva dny moc těší. Ne že by Alicinu objednávku přímo odmítla vyhledat, ale taky se k tomu nijak neměla.

„Mějte se hezky," řekla a zavěsila dřív, než Alice stihla jakkoli zareagovat.

Takže když dnes přihlížela tomu, jak Veselka s blonďatými dredy spadajícími do tváře ve stohu objednávek marně hledá tu její, měla sto chutí poznamenat: já vám to říkala. Na jazyk se jí drala i další slova, která by její matku velice zklamala. Alice založila ruce na prsou, zhluboka se nadechla a opřela se o pult.

„Slečno, volala jsem vám před dvěma dny. Jmenuju se Holtzmanová. Alice Holtzmanová. Hood River. Objednala jsem si dvanáct plemenáčů. Včela medonosná ruská."

Snažila se mluvit klidně, a když si uvědomila, že ťuká prstem o pult, poodstoupila dozadu.

„Žádné matky navíc, žádné balíčky. Tim moje věci obvykle dává tamhle na dvůr," ukázala Alice k oplocenému areálu nalevo. Tim tam už dlouhé roky ukládal objednávky pro zkušené včelaře, jako byla ona. Začátečníci totiž při vyzvedávání objednávek obsluhu zdržovali otázkami a na Den včel tak vytvářeli další bzukot a zmatek.

„Mohla bych se tam jít podívat? Určitě svoje věci najdu."

Jenže Veselka s vráskou mezi obočím a dredy zakrývajícími tvář neměla zrovna nejlepší den a nehodlala se jen tak vzdát. Vzhlédla od rozházených papírů a vrhla na Alici přísný pohled.

„Vážená, já chápu, že jste dlouhodobá zákaznice, ale my tady máme svůj systém a prostě musíte počkat, až přijdete na řadu. Jako všichni ostatní."

Alice zrudla hanbou a ustoupila od pultu. Stiskla rty k sobě, stáhlo se jí hrdlo. Cítila se jako kárané dítě. Vzpomněla si na doktorku Zimmermanovou, která ji požádala, aby se pokusila si takové situace zapamatovat. Popotáhla si lacláče a přistoupila ke skupince včelařů, kteří postávali na dvoře, klábosili a čekali na svoje objednávky. Alice neklábosila.

Jarní slunce ji hřálo na hlavě. Sundala si slamák a shrnula si vlasy z krku zbroceného potem. Letmo se podívala na svoje ruce

s okousanými nehty a strčila je do zadních kapes kalhot. Přenesla váhu z jedné nohy na druhou. Cítila, jak jí chodidla v pracovních botách otékají. Zvedla oči, všimla si sama sebe na monitoru bezpečnostní kamery a odvrátila se. Pohrávala si s lacly kalhot. Nemohla utéct a šílela z toho. O půl hodiny později Veselka objevila papír s Alicinou objednávkou na podlaze u svých nohou v sandálech Birkenstock.

„Alice Holtzmanová, Hood River. Dvanáct plemenáčů. Žádné matky navíc. Dvůr. VIP!!!" bylo načmáráno červeným písmem přes celou stránku.

Veselka vypadala nakrknutě, ale neomluvila se. Podala Alici pomačkaný papír a ukázala na dvůr.

Tahle situace nebyla pro Alici nic nového. Vždyť byla Holtzmanová, Američanka německého původu a racionální žena, která vždycky všechno plánovala a promýšlela přesně tak, jak ji to učili rodiče. Snažila se předvídat, co by se mohlo pokazit, a všem zádrhelům co nejvíc předcházet. Věděla, že ostatní nejsou svědomití jako ona. Často musela čekat, až okolí dostihne její myšlenkové pochody, což někdy selhalo hned na začátku. Jak si má tedy vysvětlit tenhle svůj pocit, tuhle netrpělivost, tu dětinskou touhu natáhnout se přes pult a zatahat Veselku za ty její dredy? Vzala si papír a odešla na dvůr.

Dva zkušení zaměstnanci Nick a Steve jí pomohli zajistit víka kartonových plemenáčů páskou a opatrně všechny naložit na korbu pick-upu. Alice krabice upevnila upínacím popruhem k sobě, aby na korbě nejezdily.

„Promiň, Alice," řekl Nick a protočil oči směrem k Veselce. Nick byl příjemný muž zhruba jejího věku s ohromným knírem.

„Vede to tady, zatímco Tim je v Arizoně. Hádám, že nějaká příbuzná."

Alice pokrčila rameny a neúspěšně se pokusila o úsměv. Dveřmi korby práskla silněji, než bylo nutné. Nick sice nemohl za to, že promrhala přes hodinu času něčím, co mělo trvat maximálně

patnáct minut, ale přesto neměla na zdvořilostní konverzaci náladu.

„Díky, Nicku," řekla. „Až se Tim vrátí, vyřiď mu, ať mi dá vědět ohledně toho medometu."

Teď si v koloně na dálnici vztekle odfrkla a sáhla na sedadlo spolujezdce pro sáček čokoládových minisušenek Ahoy!, který si ráno vůbec neměla kupovat. Nabrala celou hrst sušenek a nasypala si je do úst.

Nerada si to přiznávala, ale dnešní zpoždění nabrala ještě dřív, než přijela do Sunnyvale. Předtím totiž byla v dřevoskladu Tillicum a v Costco, obludně velkém supermarketu, který v městečku Hood River neměli. Lidé se bezohledně prodírali kolem ní. Jedna od pohledu uštvaná matka dvou dětí jí najela vozíkem na paty a ani se neomluvila. Fronta u pokladny byla nekonečná, což Alici vystresovalo. Potom ztratila hodinu čekáním na včely a teď vjela přímo do odpolední špičky, které se tak moc snažila vyhnout. Proto přece do včelařství před dvěma dny volala. Proto si vzala dnes volno a vstala brzy. Ze všech sil se snažila všechno dobře zorganizovat. Ale ostatní jí to vždycky zkazili. Vnímala, jak v ní roste úzkost. Kolona se pomalu šinula vpřed a Alici se špatně dýchalo. Pootevřela okýnko, ale pach rozžhaveného asfaltu ji štípal do nosu, takže ho zase zavřela. Rozhlédla se po autech kolem sebe. Nezdálo se, že by někomu dalšímu vadilo tady trčet. Všichni čuměli do mobilů. Pevně stiskla volant a vnímala, jak se jí pomalu stahuje hrdlo. Vtom se jí v hlavě ozval klidný hlas doktorky Zimmermanové: *„Víte, z čeho ten pocit pramení, Alice? Dokáže to vysledovat?"*

Alice se zhluboka nadechla a protáhla si dlaně. V posledních dnech nebyla schopná vydržet chvilku v klidu. Dokud byla ponořená do práce, nevítané myšlenky ji nemohly překvapit. Ne, doktorko Zimmermanová, pomyslela si, nedokážu to vysledovat. Ne se sto dvaceti tisíci včel na korbě.

Nacpala si do úst další plnou hrst napůl rozdrobených sušenek a mrkla do zpětného zrcátka na plemenáče přivázané k sobě.

Jarní sluníčko bylo dosud slabé, takže se nebála, že by se jí včely i při sebedelší cestě domů přehřály. Jakmile dorazí, musí je ještě před soumrakem přeložit do včelnice. Dvanáct plemenáčů určitě zvládne rychle. Potřebné nástroje si prozíravě připravila v dílně už předchozího večera, čisté a vyleštěné. Ta myšlenka v ní opět probudila úzkost. Všechno chystala dlouho do noci, aby dnes po brzkém návratu stihla včely přeložit dřív, než padne tma. Zhluboka se nadechla ve snaze uklidnit splašené srdce a odhodila sáček se sušenkami na zadní sedadlo, kam na něj nedosáhla.

U sjezdu k vodopádům Multnomah, které byly na polovině cesty do Hood Riveru, si Alice všimla dvou aut stojících na krajnici – od pohledu jen ťukanec, nic vážného. Nehodu už očividně odklidili, ale všichni kolemjedoucí přesto zpomalovali a zírali. Vedle aut s pomačkanými plechy stáli dva muži a telefonovali. Nejspíš to byli turisti a snažili se fotit za jízdy. Tohle se tady dělo pořád – lidé se při řízení vykláněli z oken a fotili si téměř dvousetmetrové vodopády.

Za místem nehody se provoz rozjel a Alice už brzy svištěla sto třicet. Jela na východ a za zády jí zapadalo slunce. Volnost pohybu ji uklidnila. Sundala si slamák a sluneční brýle. Odepnula si jednu kšandu laclu kalhot, čímž nepřímo uznala, že jí začínají být těsné, ale bylo jí to jedno. Zesílila hudbu – „Born to Run" od Springsteena.

Alice neměla Portland ráda. To město pro ni nebylo nic než jen matoucí síť mostů a silnic a agresivní žebráci. Ale širokou dálnici vedoucí z Portlandu ven milovala. Celou dlouhou cestu podél řeky Columbia lemovaly zubaté čedičové útesy. Jména výrazných monolitů znala Alice zpaměti: Kohoutí skála, Větrná hora, Výstražná skála. Počínající soumrak zahalil zelené kopce a skalní věže do růžového závoje. Krajina vypadala jako obraz, jako sen. Ten pohled se jí nikdy neokoukal. S touhle nesmírnou krásou žila už celých čtyřicet čtyři let. Předjela tahač s návěsem a letmo se podívala na širokou řeku po levé straně. Tmavozelené vody čechral

vítr a bílé hřebínky vlnek se vrhaly proti proudu. Alice viděla hejno bílých pelikánů odpočívajících na lesklé úzké písčině a vysoké jedle douglasky sklánějící se k vodě. Nad řekou kroužil ostražitý orlovec. Vpravo zaznamenala reflektory blížícího se vlaku. Se zahvízdáním prosvištěl kolem a zmizel. Zapadající slunce zahalilo vodu průsvitným jasem a Alice cítila, jak napětí z jejího těla mizí.

Sjela výjezdem 62, zpomalila, na vrcholu oblouku zastavila a stáhla okénko. Kabinou pick-upu se prohnal poryv studeného vzduchu od řeky Columbia a foukl jí vlasy do tváře. Alice zachytila vůni vody, borovic u cesty a slabý pach kouře. Cítila také zřetelný svěží nádech jara. Projela kolem hospody Red Carpet s prohnutou střechou a všimla si, že parkoviště je jako obvykle plné pick-upů, jejichž řidiči se tady cestou domů z práce stavili na pivo. Usmála se při vzpomínce na tátu, který se ve společnosti příliš neprojevoval, ale dobrota jeho srdce ukrytá pod kousavým humorem k němu přitahovala spoustu lidí. Silnice míjející hospodu ji dovede na jih, k jejímu osamocenému domku v zalesněném údolíčku na konci Reed Road. Na jedné straně silnice se rozkládaly ovocné sady, na druhé les. Pro včely to byla ideální oblast – stromy poskytovaly ochranu před větrem a po svahu údolíčka tekl potok Susan Creek, který holkám, jak Alice svým včelám přezdívala, poskytoval dostatek vody. Za strouhami podél silnice se táhly širé lány neprostupného ostružiní, jetele a pampelišek. Včelí ráj.

Údolíčko bylo podobným rájem i pro Alici, protože tam prakticky nepotkala živou duši. Až na Douga Ransoma, jehož velký ovocný sad s ní sousedil na západě, žádné skutečné sousedy neměla. Pokud nepočítala Strawberry Hallow, ošklivé místo na začátku Anson Road s trvale zaparkovanými přívěsy. Neznala nikoho z těch, kdo tam žili, a udržovala si od nich odstup. Feťáci s pitbuly, tak si je představovala. Nejspíš znásilňují ženy a jde z nich hrůza. V duchu si začala sázet novinové titulky.

„Při protidrogovém zátahu zatkla policie deset obyvatel přívěsů."

„Ve Strawberry Hallow byl objeven plytký hrob."

Přinutila se přestat. Tohle byla vedle úzkosti další novinka v její psychice – vymýšlela si ošklivé příběhy o cizích lidech.

„Jsou to pouhé myšlenky, Alice. Jejich vzorce vám vnucují negativní pohled na svět," řekla jí doktorka Zimmermanová. „Ale ty vzorce dokážete změnit. Dokážete změnit svoje uvažování. Chce to jenom cvik."

Paní doktorka Zimmermanová byla nesmírně chytrá žena. Na stěně měla zarámované diplomy z Harvardu a Stanfordu. Dřív pracovala v Palo Alto v Sillicon Valley, kde údajně léčila duše technologických šílenců. Potom se odstěhovala do Hood Riveru na částečný odpočinek. Navzdory diplomům a elegantnímu vzhledu, který byl v jejich odlehlém maloměstě vskutku vzácný, nebyla nijak arogantní. Jenom sebevědomá. A taky hodná. Ale už samotný fakt, že ona, Alice Holtzmanová, chodila k terapeutce, byl absurdní. Je to k smíchu, pomyslela si. Jenže ono to vlastně vtipné nebylo.

Alice se řítila na jih k Mount Hood, směrem k domu, který si s pomocí rodičů koupila. Oba byli už třetí generací sadařů. Práce v sadech byla dřina, ale oni ji milovali.

„Nikdy se neboj tvrdé práce, Alice," říkávala máma. „Jinak vylezu z hrobu a nakopu ti zadek, holčičko," říkával táta s poťouchlým úsměvem.

Život v přírodě je dobrý život, to vždycky tvrdili.

„Dobrý život," pronesla Alice nahlas a mrkla do zpětného zrcátka na dvanáct plemenáčů, v nichž se ukrývaly matky, jejich dělnice a obrovský příslib.

„Už jsme skoro doma, holky. Budete mít dobrý život. Slibuju."

Hood River sice už nebyl tak odříznutý od světa jako tehdy, když se Alice narodila, ale pořád to bylo skvělé místo k životu. V osmdesátých letech se sem nahrnuli dlouhovlasí windsurfeři v dodávkách. Občas se nepohodli s místními dřevorubci a farmáři, třeba s těmi, co se chodívali napít do Red Carpet, ale všichni problémoví hipíci nakonec odtáhli. Ti, kteří zůstali, tady založili

rodiny, zrekonstruovali staré domy a otevřeli si podniky – kavárny, pizzerie a prodejny s windsurfingovými potřebami. Městečko se rozrůstalo. V posledních deseti letech zažívalo rozmach vináren, luxusních butiků, pivovarů a restaurací. Hood River se změnil, ale pro místní, jako byli Holtzmanovi, kteří žili mimo městský ruch, se nezměnilo nic. Jejich životy se dál ubíraly stejnými kolejemi. Turisti spálení od sluníčka, kteří se toulali centrem s ledovou kávou v ruce, neměli sebemenší tušení, že srdce městečka se nachází mimo Oak Street. Že se ukrývá daleko v údolí, v ovocných sadech. Dlouhé řady stromů byly daleko víc než letmá fotka z projížďky krajinou. Představovaly historii, více než sto let starou tradici.

Součástí této historie byla i Alicina rodina. Sad rodiny Holtzmanových byl sice malý, ale rostli tu potomci jabloní z počátku dvacátého století – odrůdy grávštýnské, Pippin a Winesap, které chutnaly úplně jinak než moučná Red Delicious z běžné školní svačiny. Tohle ovoce bylo výtečné a plné chuti. Al a Marina Holtzmanovi převzali sady po Alových rodičích, kteří je převzali zase po svých rodičích, německých imigrantech, kteří sem přišli před první světovou válkou. Al a Marina se v údolí usadili s Alicí, svým jediným dítětem. A byli tady šťastní.

Alice zastavila na křižovatce s Country Club Road, zapnula pravý blinkr a podívala se doleva. V takový hezký jarní večer bylo pravděpodobné, že se po silnici bude šinout nějaký těžkopádný traktor. Ale nikde nikdo. Alice odbočila doprava a pokračovala na cestě domů.

Už od svých deseti let si plánovala, že jabloňový sad po rodičích převezme. Když ten čas nastal, věděla, že aby vyžila, bude muset dřít v sadu, ale zároveň si nechat i zaměstnání na okresním úřadě. Jenže k jejímu zděšení se rodiče před osmi lety rozhodli sad prodat. Táta Al byl skleslý z toho, jak se sadařství mění. Velkovýrobci prosadili na okresním úřadě taková nařízení o postřicích, která menší farmáři nedokázali strávit. Ne že by sad Holtzmanových byl ekologický, Al Holtzman byl přílišný zastánce svobodného trhu

na to, aby tohle slovo vůbec vypustil z úst, ale přece jenom to byl původem Němec. Byl rozumný. Postřiky používal minimálně a stříkal zásadně ručně. Okresní nařízení bylo příliš benevolentní, tvrdil, a přehnané.

„Je to jed, Alice," říkal a potřásal přitom hlavou. „Ti blbci si sami pod sebou řežou větev, jen aby to nandali ostatním."

Alici trápilo, že jejím rodičům práci znemožňovaly požadavky větších sadařů, kteří byli příliš tvrdohlaví, zaneprázdnění nebo prostě jen pomýlení na to, aby vzali v úvahu odlišné názory. A co se okresního úřadu týkalo, inu, Alice pracovala na odboru územního plánování. Dobře věděla, jak zpátečnické některé věci jsou. I změna jednoduchého nařízení o umístění poštovních schránek trvala celé roky. Později litovala, že se s tátou o sadu víc nedohadovala, že mu neřekla, jak moc si přála být sadařkou. Ale nechtěla, aby se kvůli ní cítil ještě hůř. Při té vzpomínce se jí v očích zatřpytily slzy. Otřela je hřbetem ruky.

Al s Marinou dali Alici část peněz z prodeje sadu a ona si za ně koupila dům v tomto tichém údolíčku – bungalov na pár tisících metrech čtverečních. Myslela si, že by u ní rodiče třeba mohli časem bydlet. Ale oni chtěli být nezávislí a po prodeji se přestěhovali do domu ve městě. Zemřeli půl roku po sobě, Al jako první. Alici se po nich stále moc stýskalo.

O rodičích mluvila s doktorkou Zimmermanovou taky. Zmínila se jí, že má pocit, že v hlavě slyší jejich hlasy. Někdy si s nimi i povídá, i když to asi zní, jako by byla blázen. Doktorka Zimmermanová se na ni podívala přes obroučky brýlí. Alice se začervenala. Zřejmě se neslušelo říkat „blázen".

Jenže lékařka jenom přikývla. „Určitě to je pro vás útěcha," řekla.

Obě však věděly, že Alice k hodné paní doktorce nezačala chodit, protože se jí stýskalo po rodičích.

U křižovatky s Kingsley Reservoir Alice zpomalila, aby velký nákladní vůz s bednami na ovoce mohl pohodlně projet. Podívala

se na jih, kde se na obzoru tyčila Mount Hood políbená zapadajícím sluncem. Zesílila stereo, teď hrála její oblíbená Springsteenova píseň „Thunder Road“.

Alice začala k doktorce Zimmermanové chodit po záchvatu – který měla za infarkt – při nákupu v supermarketu Little Bit v sekci ovoce a zeleniny. Stála vedle Carlose, pohledného a milého prodavače, který ji vždycky oslovoval „madam“ nebo „paní Alice“ a pokaždé měl v rukávu nějakou historku o dětech nebo novinku ze zpráv. A právě tehdy poprvé ucítila, jak jí neviditelná páska stahuje hruď a ona nemůže popadnout dech. Sesunula se na zem a shodila při tom hromádku kapusty. Carlos ji posadil a opřel o regál s absurdními neořezanými košťály růžičkové kapusty. Alice viděla, že pohybuje rty, ale neslyšela žádný zvuk. Byl u ní tak blízko, že si všimla, že mu na hladké hnědé kůži za uchem zůstala šmouha holicí pěny. Chtěla mu o tom říct a to nutkání ji rozesmálo. Přijela sanitka a najednou jako by v obchodě byla polovina obyvatel Hood Riveru. Všichni stáli v kruhu kolem Alice Holtzmanové, která seděla na zemi, byla ve tváři rudá a ztěžka dýchala. Při té vzpomínce se dodnes červenala.

Na malé místní pohotovosti taky znala skoro každého. Toho večera měl službu Jim Verk, kterého znala od druhé třídy, a ten jí oznámil, že prodělala panickou ataku. Na Jimovo doporučení se objednala k doktorce Zimmermanové. V historii celé Holtzmanovic rodiny nikdy nikdo u terapeuta nebyl. Jenže Alice se za svůj kolaps v obchodě tak styděla, že byla ochotná udělat vše pro to, aby se to už neopakovalo.

S pohledem upřeným přímo před sebe si náhle uvědomila, jak pevně při té vzpomínce svírá volant, a přinutila se uvolnit sevření. Když projela kolem staré školy Oak Grove, pomalu svůj závod se stmíváním prohrávala. Do kopce dupla na plyn. Silnice byla zastíněna klenbou z vysokých douglasek, které označovaly hranici okresního lesa. Na vrcholu kopce ji skrz otevřené okno ovanul studený vzduch. Opět vrhla pohled do zrcátka na včely

vzadu na korbě. Uvědomila si, že největší úzkost jí způsobují tyhle plemenáče. Každý krok dnešního dne věnovala tomu, aby včelky úspěšně přeložila do úlů. Byly na ní zcela závislé. Jenže už se připozdívalo, ve stinné rokli bude ještě větší chlad a Alice nechtěla holky stresovat tím, že by je vystavovala zimě, tmě a umělému světlu v dílně. Budou muset počkat do zítra, rozhodla se. V plástech mají med, takže hlady trpět nebudou, a jednu noc v plemenáčích přežijí. Raději je bude překládat, až se vyspí, aby ještě neudělala nějakou hloupou chybu.

„Buď rozumná a dej se nejdřív sama do kupy,“ uslyšela mámin hlas.

Alice si povzdechla a smířila se s tou představou.

„Tak tedy zítra ráno před prací,“ pronesla nahlas.

Uvolnila se, dlaní jedné ruky jemně natáčela volant v dobře známých táhlých zatáčkách Reed Road a dovolila myšlenkám se rozběhnout. Důvěřovala jim, že nebudou vyvádět, a předpokládala, že její obvyklá sebedisciplína všechny znepokojivé myšlenky zkrotí jako kolie poslušné ovce. Jenže vtom si vzpomněla na poslední sezení s doktorkou Zimmermanovou. Terapeutka se ji už nějakou dobu snažila dovést k jistému zapovězenému tématu, jenže neúspěšně. Některé svoje myšlenky držela Alice za pevně zavřenými dveřmi a jemnému naléhání doktorky Zimmermanové odolávala. Jenže teď se ty dveře bez varování pootevřely. Alice tomu nevěnovala dostatek pozornosti, z čehož později vinila únavu. Představím si jenom jeho tvář, pomyslela si. Nic víc. Vtom se dveře rozletěly a ven se vyhrnula záplava vzpomínek.

Rozesmátý Bud za pultem prodejny John Deere. Fotografie Buda v uniformě strážce parku na titulní straně *Hoodriverského zpravodaje*. Bud s natolik vážným výrazem, až se Alice obávala, že se s ní chce rozejít, jenže on ji místo toho požádal o ruku. Den na radnici, den, kdy se k ní nastěhoval, den, kdy si z Little Bitu přinesli kuřátka, posadili se k nim na zem a koukali, jak ti prcci pod infralampou pípají a hopkají. Bud, jak se svou rozesmátou mámou tančí v neděli po večeři valčík na „Fly Me to the Moon“

od Sinatry. Bud, jak usazuje malé synovce do auta, protože je bere na ryby, a jak běží zpět do domu dát Alici pusu na rozloučenou.

Až v zatáčce na vrcholu kopce si Alice uvědomila, jak rychle jede. Myšlenkami byla u svého manžela, Roberta Ryana, kterého všichni znali jako Buda. V jejím poklidném životě se objevil zničehonic a přinesl jí nečekané štěstí. A ten Bud byl teď pryč.

Tlak v její hrudi vzrostl, hrdlo se jí stáhlo. Začala nepravidelně a plytce dýchat a potom propukla v zoufalý pláč. Oči se jí zalily slzami, skoro neviděla. Ten žal přišel zničehonic, sesypal se jako náklad kmenů z jednoho z těch obrovských tahačů, které předjížděla na dálnici.

Otírala si uplakané oči rukávem a začala zajíždět ke krajnici. Ve světle reflektorů postřehla jakýsi tvar. Dupla na brzdy, strhla volant a napálila to do sloupku plotu.

Ucítila, jak do sebe vzadu na korbě narazilo sto dvacet tisíc včel. Pás zastavil její tělo a náraz jí škubnul hlavou. Čas se zpomalil. V uších jí zvonilo. Před očima jí běhaly bílé a modré čáry. Podívala se do zpětného zrcátka a uviděla převrácený invalidní vozík. Jedno kolo se točilo jako splašený kolotoč.

Alice se vysoukala z pick-upu a rozběhla se po silnici. Připadala si pomalá, jako by ve studeném vzduchu plavala. Začala se modlit. Její oči ve slábnoucím světle pátraly ve vysoké trávě. Na zemi vedle vozíku ležel člověk. Je zraněný? Alice si s rukama na kolenou dřepla a zadívala se na něj. Dotyčný se překulil na záda. Alice čekala, že uvidí nějakého zmateného stařík v županu a nazouvácích, co utekl z nedalekého domova pro seniory Riverdale. Jenže on to byl kluk – puberťák s praštěným účesem, zamotanými sluchátky a slunečními brýlemi na tváři. Proboha! Vždyť ona srazila dítě!

Kluk si stáhnul brýle a vzhlédl k ní. Usmál se. Alici se nesmírně ulevilo a najednou jí bylo do pláče. Místo toho se však rozkřikla.

„Pro Kristovy rány, kluku! Co tady proboha děláš? Chceš se zabít?“

· 3 ·

SBĚR POTRAVY

Trubci se začínají objevovat v dubnu nebo v květnu – dříve či později, podle podnebí a časnosti nástupu jara a síly včelstva. Ve včelstvech, která jsou příliš slabá na rojení, nejsou zpravidla odchováni žádní – není jich třeba, neboť v těchto úlech, kde nejsou odchovávány mladé matky, by byli jen darmojedy.

L. L. Langstroth

Kdyby měl Harry Stokes dnes ráno vystihnout svoje pocity jediným slovem, bylo by to jednoznačně „hladový“. Zatím měl takový průměrný hlad, nic vážného. Nebyl vyloženě vyhladovělý ani neumíral hlady. Ale taky to nebyl pouhý hladík. Tenhle hlad už volal po pozornosti a intenzivně Harrymu připomínal, že aktuální situace je neudržitelná.

Seděl na schodech strýcova přívěsu a přejížděl prstem uvnitř dózy od arašídového másla. Potom špičku prstu důkladně ocucal, aby měl jistotu, že na plastovém dně už opravdu nenajde nic než slabou vzpomínku na snědený obsah. Posmutněle se podíval dovnitř dózy a potom ji vysokým obloukem odhodil na hromadu odpadků. Dóza s dutým nárazem dopadla na zem a přikutálela

se zpátky k němu. Zvedl se lehký vánek a obemknul Harryho hubené hrdlo jako chladivá šála. Zachvěl se a natáhl si kapuci. Sice už bylo dopoledne, ale sluneční paprsky stále nepronikly stěnou z vysokých douglasek obklopujících mýtinu, na které přívěs stál. Harrymu zakručelo v žaludku, který se mu svíjel jako nějaká pružina v animáku.

Aby trochu zapomněl na hladové nářky svého břicha, vytáhl notes a otevřel ho na částečně popsané straně, kam si sepisoval klady a zápory současné situace. Vzal do ruky propisku, letmo se rozhlédl a rozhodl se, že na celé situaci se mu nejvíc líbí právě tohle místo. Za přívěsem burácela řeka Klickitat a v hluku jejích zpěněných peřejí tonuly všechny zvuky. Tady v lese, v němž se přívěs ukrýval, nebyla slyšet ani okresní silnice. Harrymu se líbil i výhled na Mount Adams. Spící sopka se na severu krčila pod čepicí z těžkého jarního sněhu jako nějaká bílá obluda.

„Pastorální krása," zapsal si Harry do levého sloupce svého notesu. Nevzpomínal si, co přesně slovo „pastorální" znamená, nějak to souviselo s přírodou, ale mělo krásný zvuk. Do seznamu se každopádně hodilo, bylo hezké a úderné.

Tuhle seznamovou strategii používal Harry už minimálně dvacet let svého mladého života. Oddával se tomu zvyku od dne, kdy seděl v dětské sedačce v mámině starém lincolnu a ve čtyřleté ručce svíral oranžovou pastelku. Byl to den, kdy jeho máma odjela z Mississippi do New Yorku a otce i s parným Jihem nechala za sebou. Harry si na otce téměř nepamatoval. Ale pamatoval si vlhké horko onoho letního dne a radost v mámině tváři, když vyjeli z města Hattiesburg. Máma si zapálila cigaretu a stáhla okýnko.

„Mami, co je v New Yorku?" zeptal se chlapeček Harry.

Máma vyfoukla kouř z okýnka a podívala se na něj ve zpětném zrcátku.

„Socha Svobody, broučku. Taky Empire State Building. Broadway, kde hrajou všichni slavní herci. V Central Parku je jezírko

a zoo. A v New Yorku taky jezdí policajti na koních! Bude se ti tam moc líbit, Harry."

Usmála se a mávnutím si odehnala kouř od obličeje. Harry jí chtěl věřit, protože měl rád, když se máma usmívala.

„A co táta?" zeptal se.

Chvíle ticha. Potom máma řekla: „Ne. Tvůj táta ne. Ten v New Yorku nebude."

Tak si to aspoň Harry pamatuje – vůně cigaretového kouře, Patsy Cline v rádiu a máma zpívající s ní. Harry dodnes v duchu vidí onu oranžovou pastelku a papír. Nakreslil koně, policistu a tygra v kleci na jedné straně papíru a tátu-hlavonožce na straně druhé. To byl jeho vůbec první seznam kladů a záporů černé na bílém. Tuto strategii Harry používal dodnes. Vytváření seznamů mu pomáhalo, nebo tomu Harry aspoň ochotně věřil. Často totiž uvízl ve vzduchoprázdnu mezi současností a dalším krokem.

„Analyzační paralýza," škádlíval ho Sal. „Ten kluk by se nedokázal rozhodnout ani na rovný cestě."

Máma jeho nevlastního otce vždycky okřikla s tím, že Harry se umí rozhodovat výborně a že při sepisování seznamů jenom aktivně zkoumá svoje možnosti. Ovšem ani máma by teď nedokázala tvrdit, že Harry aktivně jedná. Přespával totiž v přívěsu svého strýce v lese u vodácké osady BZ Corner nedaleko dálnice 141. Až donedávna byl Harry s touto situací spokojený. Líbilo se mu místní ticho a klid. To byly další dvě položky v levém sloupci. A soukromí. Od strýcova odjezdu Harry neviděl živou duši. Jenom švitořící ptáky a sem tam nějaké drobné zvířectvo ve křoví.

„Divočina," napsal Harry pod „Soukromí", i když divočina nebyla mimo město vždycky pozitivní věc. Dlaskové žlutobřiší slétávající se na sluncem ozářenou příjezdovou cestu byli krásní. Ale agresivní mývalové prohrabávající hromadu odpadků krásní nebyli. A Harry si byl téměř jistý, že vytáhlé hnědé tělo plížící se při zemi, které nedávno zahlédl, byl kojot. Skrýval se u hranice pozemku.

„Můj pozemek!“ halekal vždycky strejda H. s protáhlým mississippským přízvukem, který ani po desetiletích na západě nezeslábl. „Súkromý pozemek! Lidi némaj sebemenší důvod mi sem chódit, no né?“

Harry si nebyl zcela jistý, kdo oni „lidi“ jsou, protože za celé dva měsíce, kdy u strejdy bydlel, k nim nikdo na návštěvu nepřišel. Popudlivý strejda H. – jako Harold, příjmením Goodwin – neměl návštěvy rád. Harry se domníval, že když měli v železářství výprodej cedulí ZÁKAZ VSTUPU, strejda vykoupil všechny, protože podél zarostlé příjezdové cesty až k poštovní schránce jich visely desítky. Strejda H. je připevnil hřebíky, připínáčky a izolepou. Byly obité a ošumělé a přispívaly k celkově zanedbané atmosféře v okolí zchátralého přívěsu.

Harry přemýšlel, jestli tady v temných lesích u BZ Corneru jeho strýc skutečně nějaký ten „pozemek“ vlastní. Pravděpodobnější totiž bylo, že mýtinu jednoduše obsadil a skutečný majitel pozemku se buď neobtěžoval ho vystěhovat, nebo o něm ani nevěděl. Osada BZ Corner byl vlastně jenom široký pruh půdy u silnice severně od Hood Riveru. Za tu krátkou dobu, co tady strávil, Harry zjistil, že obyvatelé BZ se dělí do tří typů: 1) Bohabojní dřevorubci na odpočinku, kteří rádi chodili na lov a na ryby a měli rádi soukromí. 2) Tajnůstkářští nezaměstnaní osadníci, kteří vypadali natolik podezřele, že jim bylo radno se vyhnout. 3) Měšťáci z Portlandu, kteří si tady postavili sruby, kam zřídkakdy jezdili.

Do očí by mu to Harry neřekl, ale měl dojem, že strejda H. přesně spadá do druhé kategorie. Nebylo jasné, jak se tady strejda ocitl nebo proč odsud nikdy neodjel. Harryho máma o něm tvrdila, že dodnes má v Mississippi dceru a vnuky. Harry netušil, odkud strejda bere peníze, kterých měl očividně nedostatek. Když ho posílal do obchodu pro potraviny, vytahoval z kapes pomuchlané jedno- a pětidolarovky. Harry jakožto host si připadal natolik vnitřně nejistý, že se radši na nic neptal. Domníval se, že jediné, co strejdovi bránilo hodit ho do jednoho pytle s těmi, co mu

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Hudba včel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.